

**„Naděje však neklame“ (Řím 5,5)
a posiluje nás v soužení**

Drazí bratři a sestry!

Slavíme 33. Světový den nemocných v Jubilejním roce 2025, v němž nás církev vyzývá, abychom se stali „poutníky naděje“. Provází nás Boží slovo, které nám prostřednictvím svatého Pavla přináší poselství velkého povzbuzení: „Naděje však neklame“ (Řím 5,5), ba naopak, posiluje nás v soužení.

Jsou to utěšující slova, ale zvláště u těch, kteří trpí, mohou vyvolat určité otázky. Například, jak zůstat silní, když je naše tělo zasaženo vážnou nemocí, která nás zneschopňuje a která vyžaduje léčbu, jejíž náklady jsou nad naše možnosti? Jak to zvládnout, když kromě vlastního utrpení vidíme i utrpení těch, kteří nás milují, a přestože jsou nám blízcí, cítí se bezmocní a nemohou nám pomoci? Za všech těchto okolností cítíme potřebu opory větší, než jsme my sami: potřebujeme pomoc Boha, jeho milosti, jeho Prozřetelnosti a síly, kterou nám daroval jeho Duch (srov. Katechismus katolické církve, 1808).

Zamysleme se tedy na chvíli nad Boží přítomností v blízkosti trpících, a to zejména ve třech aspektech, které ji charakterizují: *setkání*, *dar* a *sdílení*.

1. *Setkání*. Když Ježíš posílá dvaasedmdesát učedníků na misi (srov. Lk 10,1-9), vybízí je, aby nemocným říkali: „Přiblížilo se k vám Boží království“ (v. 9). Žádá je, aby jim pomohli vnímat i v nemoci, jakkoli bolestné a těžko pochopitelné, příležitost k setkání s Pánem. Jestliže totiž v době nemoci na jedné straně pocítíme veškerou svou křehkost jakožto tvorů – fyzickou, psychickou i duchovní –, na druhé straně zakoušíme blízkost a soucit Boha, který v osobě Ježíše sdílel naše utrpení. On nás neopouští a často nás překvapuje darem houževnatosti, o níž bychom si nikdy nemysleli, že ji máme, a kterou bychom sami nikdy nenašli.

Nemoc se pak stává příležitostí k setkání, které nás proměňuje, k objevení neochvějné skály, o kterou se můžeme opřít, abychom čelili životním bouřím, což je zkušenost, která nás i v oběti posiluje, protože si lépe uvědomujeme, že nejsme sami. Proto se říká, že bolest s sebou vždy přináší tajemství spásy, protože nám dává zakusit blízkou a skutečnou útěchu, která přichází od Boha, až k „poznání plnosti evangelia se všemi jeho přísliby a životem“ (Sv. Jan Pavel II., Promluva k mladým, New Orleans, 12. září 1987).

2. A to nás přivádí k druhému námětu k zamyšlení, kterým je *dar*. Nikdy si totiž neuvědomujeme tak jako v utrpení, že veškerá naděje pochází od Pána, a že je tedy především darem, který je třeba přijímat a pěstovat a zůstat „věrní Boží věrnosti“, jak se krásně vyjádřila Madeleine Delbrélová (srov. *La speranza è una luce nella notte*, Vatikán 2024, Předmluva).

Pouze v Kristově vzkříšení navíc nachází každý náš osud své místo v nekonečném horizontu věčnosti. Teprve z jeho Velikonoc pro nás plyne jistota, že nic, „ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky“ (Řím 8,38-39). A z této „velké naděje“ pramení každý další záblesk světla, s jehož pomocí lze překonávat životní zkoušky a překážky (srov. Benedikt XVI., encyklika *Spe salvi*, 27.31). A nejen to, Zmrtvýchvstalý také kráčí s námi a stává se naším společníkem na cestě, jako tomu bylo u Emauzských učedníků (srov. Lk 24,13-53). Stejně jako oni i my s ním můžeme sdílet svou bezradnost, starosti a zklamání, můžeme naslouchat jeho slovu, které nás osvěcuje a rozněcuje naše srdce, a rozpoznat ho přítomného při lámání chleba, a tak i v přítomnosti vnímat onu „vyšší skutečnost“, která nám svým přiblížením vrací odvahu a důvěru.

3. A tak se dostáváme ke třetímu aspektu, ke *sdílení*. Místa, kde je utrpení, jsou často místy sdílení, kde se vzájemně obohacujeme. Kolikrát se člověk u lůžka nemocného učí doufat! Kolikrát se člověk, stojící v blízkosti trpících, učí věřit! Kolikrát, když se člověk skloní nad těmi, kteří to potřebují, objeví lásku! Člověk si uvědomí, že jsme „andělé“ naděje, Boží poslové, jedni pro druhé, všichni společně: nemocní, lékaři, ošetřovatelé, rodinní příslušníci, přátelé, kněží, řeholníci a řeholnice, ať jsme kdekoli – v rodině, na klinice, v pečovatelském domě, nemocnici či v léčebně.

Je důležité umět vnímat krásu a význam těchto setkání plných milosti a naučit se je zaznamenávat ve své duši, abychom na ně nezapomněli: uchovat si v srdci laskavý úsměv zdravotnického pracovníka, vděčný a důvěřivý pohled pacienta, chápající a starostlivou tvář lékaře nebo dobrovolníka, tvář plnou očekávání a úzkosti manžela či manželky, dítěte, vnoučete nebo drahého přítele. To všechno jsou světla, která tvoří poklad a která i v temnotě zkoušky nejen dodávají sílu, ale učí pravé chuti života v lásce a blízkosti (srov. Lk 10,25-37).

Drazí nemocní, drazí bratři a sestry, kteří pečujete o trpící, v tomto *Jubileu* máte více než kdy jindy mimořádnou úlohu. Vaše společná cesta je totiž znamením pro všechny, „hymnem oslavujícím lidskou důstojnost, zpěvem naděje“ (bula *Spes non confundit*, 11), jejíž hlas dalece přesahuje pokoje a lůžka míst, kde o vás pečují, a podněcuje a povzbuzuje v lásce „sbor celé společnosti“ (Ibid.), v harmonii někdy těžko dosažitelné, ale právě proto velmi milé a silné, schopné přinést světlo a teplo tam, kde je ho nejvíce zapotřebí.

Celá církev vám za to děkuje! Činím tak i já, modlím se za vás a svěřuji vás Panně Marii, útěše nemocných, slovy, jimiž se na ni v nouzi obrátilo již tolik bratří a sester:

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko.

Neodmítej naše prosby v našich potřebách,

ale ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky, Panno slavná a požehnaná!

Žehnám vám i vašim rodinám a vašim blízkým a prosím vás, abyste se za mě nezapomínali modlit.

Dáno v Římě, u sv. Jana v Lateránu dne 14. ledna 2025

FRANTIŠEK